

Стариятъ капитанъ се просълзи:

— Браво, мое момче! — извика той и го пригърна. — Мисли всѣкога тѣй и работи прилѣжно, и ти ще бждешъ наша гордостъ. Ти ми напомняшъ твоя смѣль баща — бжди като него!

Неоплаканъ.

Зайдлъ.

Простренъ въ полята чужди,
войникъ убить лезеше:
забравенъ както много,
макаръ и храбъръ бѣше.

Минаватъ генерали
съсь кръстове обшити . . .
Ахъ никой не приши му
Ахъ, никой не приши му

Мнозина сж познати,
оплакани въ гробница, —
за бѣдния солдатинъ
ни дума, ни сълзица . . .

Но въ родина далека,
когато здрачъ припада,
единъ баща се вайка:
— Той мъртавъ е, той пада! . . .

И майка болно хълца:
— О, божичко, умрѣлъ е:
часовникътъ ни днеска
на единайсетъ спрѣлъ е! . . .